

sales, vel extraneum, secuti ita substituit testator iste. Et accedunt tres aliae conjecturæ deducere ab eodem D. Consulente pag. 32. a tergo vers. 3. loco, pag. 40. ver. sicut. 4. ex eodem fonte, & pag. 41. ver. vltima conjectura. Constat ergo (sic D. consulentem voluisse cœcludere crediderim) testatorem inducere & relinquere voluisse fideicommissum, & quidem perpetuum, ad communum & utilitatem masculorum ab ipso testatore descendientium, et consequenter, hos testatoris nepotes ex eius filiabus admitti debere.

Respondetur duobus uerbis ex dictis supra, testatore, quidem ordinasse & reliquise perpetuum fideicommissum: inter masculos à se, uel ab Hérico agnato substituto descendentes; qui tamen consueuare possent eorum agnationem et familiam; qui cum consueuare non possint iij nepotes ex filiab. testatoris, qui ex agnatione & familia testa toris dici non possint; & multo minus ex illa Henrici substituti, sequitur dicendum eos ad horum honorum successionem admitti non posse nec debere.

Quarto arguit D. Consulens præcitate in responso pag. 43. vers. quarta, decidendi ratio, quod cum filius testatoris ab eo magis dilectus pro cœseruione agnationis: & familiæ fuerit ab ipso testatore onere fideicommissi grauatus. Ergo multo magis dicitur grauatus. Theodosius agnatus remotor, & minus ab ipso testatore dilectus, quemadmodum sic argumentatur Crauet. in consil. 113. num. 3. & in consil. 130. num. 6. qui in consil. 306. num. 6. declarando, scripsit, hoc procedere, quando testator voluit bona cœseruari in agnatione & familia.

Respondetur ex supradictis, testatorem voluisse quidem grauare etiam onere fideicommissi, perpetui pro cœseruione agnationis & familiæ propriæ, & agnati substituti, non tamen hinc fieri, vt iij nepotes admitti nunc debeat, ex quo alterius sunt agnationis & familia:

Quinto vel ex eo prædictus D. Consulens in prælegato eius responso pag. 43. uers. Quinto, quod, &c. colligit argumentum, testatorem voluisse inducere & constituere perpetuum fideicommissum, quod expresse prohibuit alienationem Castri Londoci, & apud masculos eiusdem familiæ, & linea substituta perpetuam manere esse voluit. Quia quidem prohibito alienatio, verbi prægnantibus (ita in argomento subiungit D. Consulens) concepta arguit fideicommissum abfoliutum simplex & perpetuum, sic post Aretinum, lasonem, Parisium, Gratum & alios in argomento allegatos ego ipse respondi in consil. 197. num. 15. in fine & nu. 63. lib. 2. & alijs comprobauit in Commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumptio. 16. numero vndecimo, sic quoque qui testator proximus est, (inquit idem D. Consulens) eo magis à testatore ipso magis dilectus censetur; scilicet in dicta præsumptio. 16. numero quarto, vers. tertia est cœiectura, &c. vbi retuli quamplures hoc affirmantes. Et rursus tertio (subiungit D. Consulens) testator diversis in locis testamenti mentionem fecit nepotum ex filiabus; filiarum vero Henrici seu Theodosij nullam; ob id maiorem habuit testator dilectionem erga dictos nepotes, quam erga dictas filias Henrici seu Theodosij. Nominatio tamen specialis maiorem arguit affectionem, argum. l. cum ita. 5. in fideicommisso de leg. 2. vbi Bartolus, & responderunt Alexan. in consil. 123. in prim. lib. 1. Curtius ionior in consil. 58. num. 4. & Cratetta in consil. 809. num. 15. Et ego ipse alias retuli in dicta præsumptio. 16. num. 4. ver. h. porro ex nominatis. Et ex eo etiam (adiungit D. Consulens) quod quis plus altero honoratur in testamento, 31 maior dilectio colligitur. l. Publius ff. de cōd. & demonstr. Corneus in consilio 161. columna secunda libro secundo, Crauet. in consilio 161. numero 5. & in consil. 715. num. 16. & ego ipse in dicta præsumptio. 16. numero 4. versiculo. Secunda conjectura, vbi alia Cornei & Crauetta responsa, & Socii junioris auctoritatem adiunxi. Et præterea idem Dom. Consulens pagina 51. versiculo quarto, nepotes &c. considerat maiorem testatoris affectionem erga prædictos ex filiabus nepotes ob id, quod in primo vocationis gradu vocavit. l. Lucius. 5. pater, vbi Bartolus. ff. ad Trebellianum. Decius in consilio 186. columna secunda, & Crauetta in consilio 537. numero tertio, & alios

respondentur ex dictis supra, quod & si admittimus fideicommissum perpetuum fuisse a testatore ordinatum & inductum, non amem sequitur, in eo posse succeedere hos nepotes, qui agnationem & familiâ ipsius testatoris, nec illam Henrici agnati substituti consueuare possunt.

Sexto, sic argumentatur, D. Consulens suo in responso pag. 47. vers. Ad Secundum interpretandi modū. &c. quod testator nō cogitauit de casu, qui nunc evenit, sed si cogitasset vel de eo interrogatus esset, idem dispositus verisimiliter fuisse. Et ideo dispositio facta in uno casu extenditur ad omnem alium, de quo verisimiliter testator dispositus esset. l. Tale pactum. 5. vltimo. ff. de pactis, & l. Titius. 5. Lucius. ff. de liberis, & posthum. & utroque in loco Accusius, Bart. Iaion, &

exornat Tiraquellus in l. si vñquam in verbo libertis, nu. 3. C. de reuoc. donat.

Nonò arguit idem D. Consulens præallegato in responso pag. 51. a tergo, vers. Quo etiam, &c. quod testatoris voluntas ita sit interpretanda, ne sequatur absurdum. l. nam & absurdum. ff. de bonis damna. & trahunt Decius in consil. 433. col. vlt. & Crauet. in consil. 62. num. 5. & in consil. 130. nu. 8. qui multis, ab eodem etiam Consulente relat. exornat. Absurdum autem (subiungit idem D. Consulens) esset, si dicemus, filias Henrici substituti tāquam remotores & minus dilectas præferendas esse nepotibus ex filiabus ipsius testatoris. Et (adiungit D. Consulens) ita ad inducendrum fideicommissum tā ad fauorem proximi orum argumentati sunt Anchæt. in consil. 74. Castræ. in consil. 264. lib. 2. & Alexan. in consil. 130. col. 1. in fi. lib. 2. vbi quasi in terminis, ne extraneus succederet, & filias sororū testatoris, quā in testamento beneficiata fuerat, excluderentur, interpretationem sumit pro eis. Idem Alexan. in consil. 17. Circumspectis lib. 7. in alio notabili casu, ne filiæ testatoris, ob fratribus masculorum mortem per testatoris sorores, & alios remotores excluderentur, quā ex verbis post masculorum mortem videbantur vocata, argumento sumpto ab absurdo, ex pluribus arguit, & decidit pro filiabus, prout hac & alia eiusdem generis ex alijs congesit. M. Antonius Peregrinus in tractatu de fideicommissis, art. 11. numero quadragesimo sexto. Et huc quoque (subiungit idem D. Consulens) facit textus l. cum auis. ff. de conditio. & demonstrat. l. cum acutissimi. C. de fideicommissi. tale pactum. 5. vltimo. ff. de pactis. l. Titius. 5. Lucius. ff. de liberis & posthum cum alijs à Curtio sen. in consilio quinagesimo primo, num. 28. & in consil. 75. nu. 4. & nu. 13. relatis.

Respondetur, nostro in casu nullum sequi absurdum, quod filiæ Henrici succedant in his bonis immobilibus relictis Henrico earum parte rationibus & argumentis supra deducuntur. Nec repugnat allegata responda Anchætani, Castræ s. & Alexadri. Nam Anchætanus in eo consilio leptuagesimo quarto, numero primo, arguit ab absurdo eo in casu, in quo Ioannes testator tā instituerat Bartholomæum filium, cui decedenti sine filiis substituerat, pias causas. Ex ipso Bartholomæ natus fuerit Philippus, qui volebat vindicare aliqua bona relicta à dicto Bartholomæo, Andrea, obiectebatur ipsi Philippo, quod cum esset, à testatore solùm in conditione positus, non poterat dici vocatus, & consequenter tanquam is, qui actione carebat, non poterat agere contra dictum Andream ad recuperationem bonorum fideicommissi. Respondit Anchætanus quod immo Philippus agere poterat; & absurdum esset aliter intelligere dispositionem testatoris, quia si iura quandoque (inquit Anchætanus) interpretari liberos venire in dispositione testatoris, quā de eis claram mentionem non fecit, vt in leg. cum auis. ff. de condit. & demonstr. & l. cum acutissimi. C. de fideicommissi. vbi nulla fit mentio filiorum, & tamen lex supplet, & subintelligit multò magis mentio de ipsis facta conditionaliter, debet accipi tanquam pura, ne successio testatoris, liberis, siue nepotibus exclusis, ad extraneos successio contra eius mentem. Hæc Anchætanus cuius casus nostro non conuenit, in quo testator vocavit institutusque primū Iacobum filium, cui decedenti sine filiis masculis, substituit Henricum. Si Iacobus institutus hæres reliquisset filios masculos, duobus procul Héricus ex illa substitutione de se facta ad missus non fuisse, quia tunc successissent filii ipsi masculi Iacobi, & si in conditione positi, secundū rationē & argumentum recte consideratum ab Anchætanus; Cum vero prædictus Iacobus decessisset, nullis relictis filiis, locus fuit substitutioni de Hérico facta, & ob id

R. calus

ego ipse congesisti in dicta præsumptio. 16. nu. 7. Et tandem subiungit idem D. Consulens in eadem pag. 51. ver. sic. quinto hic latissimum &c. quod liberos ad parentum bona natura simul, ac parentum ipsorum votum inuitet. l. scripto in fine. ff. vnde liberi. Quod alijs multis comprobatis pse. D. Consulens.

31 Respondetur paucis, testatorem tā in eo, quod reliquit filiabus & nepribus suis, eas magis dilexi quam filias Henrici vel Theodosij, sed in ea portione bonorum, quam reliquit Henrico magis eius filias & nepotes amore est prosecutus, quam proprias filias & nepotes. Ita scripsi in dicta præsumptio. 16. num. 8. vbi huius sententia retuli Corneum, Alexandrum, Ruinum, Alciatum, Ferretum, Crauettam, Cephalum, Decianum, & Ludouicum Molinam. Et tanto magis hoc locum habet in casu nostro, in quo testator voluit, suas illas neptes esse tacitas, & contentus illo particuli legato eis reliquo, & quod nihil plus possent petere. Immo, (quod fortius est) ex eo, quod euueniente casu, quo decederet Iacobus filius & hæres ipsius testatoris, sine filiis masculis, substituit Henricum agnatum in omnibus immobilibus, in quibusdam vero mobilibus vocavit dictas eius nepotes ex filiabus, significauit testator; se nolle eas vñquam succedere in aliquibus immobilibus. Henrico reliquis. Et certum est, quod posteaquam 32 successio tā bonorum peruenit in aliquo debet ab eo descendentes continuare donec & quoque aliquis ex eo existat, sicuti respondit Modestinus in l. cum ita. 5. in fideicommisso de leg. 2. his verbis. In fideicommisso quod familiæ relinquit ij ad petitionem eius admitti possunt, qui nominati sunt, aut post eos omnes extintos, qui ex nomine defuncti fuerunt eo tempore quo testator moreretur, & qui ex his primo gradu procreati sunt &c. & ibidem glo. & docto. sic dicimus 33 in successione tā primogenitura maioratusque quod admisit vno decedentes ab eo, & per eius lineam succedant donec aliquis extabit, & deinde fit transitus ad lineam alterius, sicuti ex aliorum sententia tradit Ludouicus Molina in iibrotertio, de Hispano primogen. capitulo. quarto, numero 14. & capitulo. 6. numero 30. & 31. & ibidem numero 32. subiungit, idem esse in alijs successiōibus.

Ostendo adductura D. Consulente prædicto respondeo pag. 53. versico. Nam secundum, &c. argumentum 34 sumptum tā verisimili, a quo omnes dispositiones regulares solent, sicuti scribunt, Decius in consilio 127. numero 10. Iason in l. si extraneus, numero 13. ff. de condit. causa data, Crauetta in consilio 298. numero 13. Et ideo qui arguit a verisimili tā dicitur arguere a ratione naturali, & allegare textum legis, cum verisimilitudo pro lege habeatur, vt inquit Baldus in consilio 380. numero tertio, libro tercio, & fecuti sunt Crauetta in consilio 297. numero sexto, libro secundo, & Rolandus, in consilio 11. numero 68. & 72. libro tertio, & alijs compagynat pse Dom. Consulens. Et illis accedunt alia per multa congesta ab Euerardo in centuria legali in loco, a verisimili. Porro verisimile est (ita D. Consulente voluisse argumentari existimo) testatorem voluisse præferre nepotes ex suis filiabus illis ex Henrico seu Theodosio procreatis, ob maiorem proximitatem, & sanguinis coniunctionem.

Respondetur, contrarium verius esse, nempe esse magis verisimile, testatorem in bonis immobilibus relictis Henrico voluisse filias ab eo vel a suis masculis descendentes præferre filiabus, & eorum filii ipsius testatoris, qui eas expresse vocavit ad sola mobilia. Et quidem si voluisse eas aliquando succedere etiam in immobilibus facile ei fuisse vno vel altero verbo expressum, quod cum tā non fecerit, censetur voluisse eas admittendas non esse, iuxta leg. vnicam. 5. Sin autem ad deficientes. Cod. de caducis tollen. quem latissime Tomus Duodecimus.

casus Anchareni nostro, ut dixi, non adaptatur. Multo
minus ad rem nostram pertinet responsum Castren.
in dicto consilio 264. Videatur dicendum pro matre nu
me, 2. versi, secundo quia, lib. 2. dum considerat absur
ditatem suo illo in casu, qui, ut ex ipsa facti specie ab
eo proposita appareat, nostro nullo modo conuenit.
Non etiam vrget quod respondit Alex. in dicto consil.
130. nu. 2. verbi, comprobatur etiam, quia lib. 2. Nam
in casu illo, testator instituerat hæredem Iacobum,
quodcedente sine filiis masculis, & ex eo superesse
aliquas filias fœminas vnam vel plures, eas dotari vo
luit, quibus dotatis voluit residuum bonorum erogari
in filias sororum sui ipsius testatoris. Euenerat, quod
dictus Iacobus deceperat, nullis relictis filiis masculis,
relictis tamen filiabus, quæ postea mortuo ipso patre
Iaco innuptæ & non dotatae deceperant. Dubitatū
fuerat apud Alexandrum, an residuum illud bonorum
relictum filiabus sororum ipsius testatoris deberetur?
Et videbatur dicendum non deberi, quia non euene
rat casus a testatore dispositus. Nam licet mortuus es
set Iacobus hæres sine filiis masculis, attamen filia fœ
mina a Iaco relictæ, & quæ dotanda erant, non fue
rant dotatae, ex quo innupiæ deceperant. Et propterea
prætendebat pater dicti Iacobi succedere in toto ipsi
filio præmortuo, exclusis dictis filiabus sororum testa
toris, ab eo residuo sibi relicto. Verum Alexander con
trarium, & recte respondit, non modo residuum illud
deberi dictis filiabus sororum testatoris, sed omnia bo
na eis ea ratione prima deberi, quia testator magis di
lexit filias sororum suorum, quam patrem dicti Ia
cobi & quoquamque alios, exceptis descendenteribus ipsi
ius Iacobi; Cum testator post mortem Iacobi non ipsius Iacobi patrem sed descendentes ipsius Iacobi, &
vnâ cum dictis descendenteribus vocauit filias sororum.
Et rursus (subiungit Alexander) si diceremus pa
trem Iacobi præferri, sequetur absurdum & incon
veniens, quod si dictus Iacobus deceperet, nullis reli
ctis descendenteribus, vel ascendenteribus, sed relicto ex
traneo hæredi ex testamento, extraneus ille fuisset ha
biturus successionem, exclusis filiabus sororum ipsius
testatoris, quod non est præsumendum fusse de men
te testatoris, quia magis præsumitur testator tibi dilige
re illos, qui sunt de agnatione & cognatione, quam ex
traneos. l. cum auus. ff. de condit. & demonstr. & l. ge
neraliter, §. cum autem. C. de inst. & substit. Hoc in
quam responsum Alexanti, non vrget, cum casui no
stro non conueniat. In eo enim testator post mortem
Iacobi hæredis a se instituti morientis sine filiis voca
uerat (ita ipsem Alexander affirmit) filias proprias
deinde filias sororum. Nostro verò in casu testator no
ster in instituto filii morienti sine filiis masculis, non so
lum tacite exclusit proprias filias, ob i. inclusionem
masculorum, vt in terminis scribunt Bartolus in leg.
cum auus. numero quarto, ff. de condit. & demonstr.
& alii multi, quos concessi in Commentarijs de præ
sumptionibus, libro quarto, præsumptio, octuaginta
nona numero nonagesimoquinto, vbi numero no
nagesimoquinto subiunxi post Ludouicum Molinam
quod sicuti vocatione masculorum intelliguntur ex
clusæ fœminæ, ita etiam excluduntur malculis tib
ab ipsiis fœminis natu. Verum etiam dictæ fœminæ fue
runt expressè exclusæ a successione immobilium, in
quibus specificè substituit Henricum, & in mobilibus
ipsas fœminas & earum filios, quos contentos esse vol
uit ipsiis solis mobilibus. Et ex prædictis etiam intel
ligimus nihil ad rem nostram pertinere aliud allega
tum responsum eidem Alex. in consilio 17. libro se
ptimo, quia ibi testator substituerat filios simplici
ter, quorum nomine continentur etiam tibi filia, ut
ipsem Alexander ibi numero nono, considerat.
Nostro autem in casu testator, decedente Iaco filio

- S V M M A R I V M.
1. Donationem factam donatario, & eius filiis resolu in
duas donationes, eque principales. 2.
3. Fendum concessum pro se, & descendenteribus resolu in
tot concessiones quo sunt persona successura. idem de
emphyteusi. 4.
5. Donatione prima renocata non renocari secundum quā
filiij donatarij vocantur.
6. Donationem factam donatario etiam pro eius descen
deribus censeri factam propter agnationem. 7.
8. Stipulationem vtilem eis que fit per patrem filio.
9. Stipulari posse condonatario per condonatarium.
10. Donationem acquiri posse absenti notario stipulante ma
gnam eis controveriam.
11. Non axium posse stipulari pupillo.

Stipulari.

12. Stipulari vtiliter pupillo per notarium. Item nondum
natis.
13. Donationem præsumi ratificatam à donatario statim re
sciuat.
14. Filium præsumi iure facta patris. 15.
Scientiam rerum patris præsumi in filio cohabitante
idem de coniuncto.
16. Legitimæ præiudicari per filium qui consensit alienatio
ni honorum in amplissima forma. 70
17. Morum non committi sine interpellatione, nu. 18.
18. Pœnam ex contractu non deberi sine interpellatione.
19. Pœnam ex contractu non deberi sine interpellatione.
20. Modum esse non conditionem, cum actu perfecto imple
dus est. 21.
21. Modum non implementem post interpellationem priuari
commodo ex eo. 74
22. Interpellationem requiri, ubi agitur de iure quæsto
tollendo.
23. Moram contra propter iuramentum absque interella
tione.
24. Pœnam contractus leuem non esse absque interpellatione.
25. Interpellandum obligatum sub pœna.
26. Interpellandum obligatum sub pœna.
27. Moram non admitti nisi creditor sit in loco solutionis.
28. Moram purgari consignatione apud iudicem si ignora
tur aduerfariorum.
29. Moram non contrahiri per impeditum factò aduer
fariorum.
30. Caducitatem sequi debere declaratorum.
31. Sententia declaratoria opus esse ut pœnis locus sit in con
tractibus, vel lege, nu. 33.
32. Pœnam non infligi sine declaratoria.
33. Donationem resolu ob non secutum implementum.
34. Caducitatem non incurri in praividicium vocatorum in
emphyteusi ob canonem non solutum.
35. Peccatum commissionis maius esse quam omissionis.
36. Emphyteusim concessa pro filiis, non posse alienari in eo
rum praividicium.
37. Metu factam remissionem precedente protestatione esse
nullam.
38. Metu factam remissionem precedente protestatione esse
singularibus successoribus, & cum alijs coniecturis nulli
tatem operari.
39. Metu factam filij probari ex sauitia patris.
40. Metu factam resolu ex soluione enormissima.
41. Minorem cum consensu tutoris & iudicis non posse iuri
suo renuntiare.
42. Minorem non ligari iuramento.
43. Ratificationem actus non nocere ignoranti qualitate rei.
44. Donationem perfectam renocari ex iusta causa.
45. Donationem non renocari ubi per notarium fuit accep
ta nomine absentis, vel iurata fuit, vel ad iudicis
presentiam. 54.
46. Donationem possé fieri pacto ut transeat ad successores.
47. Donationem quæ fit pro se & filiis esse duas separatas.
48. Donationem perfectam renocari ex iusta causa.
49. Donationem non renocari ubi per notarium fuit accep
ta nomine absentis, vel iurata fuit, vel ad iudicis
presentiam. 54.
50. Donationem possé fieri pacto ut transeat ad successores.
51. Donationem quæ fit pro se & filiis esse duas separatas.
52. Substitutum operari translationem dominij.
53. Venditionem rei cuius dominium habeo solum in vita,
resolu post mortem.
54. Donationem irreuocabilem fieri notarium acceptante
nomine donatarij. 56.
55. Ratificatione alienationis remitti pactum de non alie
nando.
56. Donationem effici irreuocabilem ex pacto. 57.
57. Donationem secundam ex prima dependere, quæ fit pro
se & filiis, sed contra supra. 1. 53.
58. Donationem secundam ex prima dependere, quæ fit pro
se & filiis.
59. Donationem stipulatam à notario non tribuere actionem
antequam acceptetur.
60. Donatione renocata agi ad interesse contra donantem se
fuit acceptata ante revocationem. 61.
61. Substitutum operari translationem dominij.
62. Venditionem rei cuius dominium habeo solum in vita,
resolu post mortem.
63. Donationem cui res fuit tradita, preferri ei cui non fuit
tradita. fallit. 66.
64. Donationem cui res fuit tradita, preferri ei cui non fuit
tradita. fallit. 66.
65. L. quoties. C. de donation. effectum esse ut possit dona
ti etiam absenti cu[m] ante a requireretur pactum, vel sti
pulatio.

FACTI SPECIES.

P Erillustis Do. Comes Hieronymus Bentiuolus
Eugubinus anno 1563. donauit titulo donatio
nis inter viuos omnia bona sua per illius tribus Domi
nis Comitibus Cesari & Octauiano fratribus suis
pro se & eorum filiis heredibus, & descendenteribus,
stipulante notario, ac ipso Comite Octauianonomine
dicti Comitis Cesari tuuc absensis. Reservauit ta
men sibi dictus donator aureos ducentum quotan
nis, ac facultatem habitandi in domibus. Cui quidē
Comiti Hieronymo promisit dictus Comes Octauia
nus suo, & dicti Comitis Cesari ac heredum suorū
nomime, notario solemitate stipulante numerare di
cto Comiti donatoris aureos sexcentum pro soluendis
debitis ipsius donatoris, ac etiam quotannis donec v
ueret numerare dictos aureos ducentum a se ipso do
natore reservatos. Pacto adiecto, quod si aliquis ipso
rum donatariorum vel etiam heredum defecerit in
solutione predicta per triennium, tuuc & eo casu te
neatur solvere duplum. Et si aliquis ipsorum vel om
nes defecerint in tam dicta solutione per aliud bien
num, donatio predicta sit nulla & inutilis, ac nulli
lius roboris & momenti, quo ad illum qui defecerit.
Pacto etiam adiecto, notario stipulante, &c. quod ne
mo suorum donatariorum possit modo aliquo bona
donata in totum vel in parte alienare, vel ad aliud
quouis modo transferre, nec relinquere in ultima vo
luntate, nisi inter se ipsos ad inuicem, & eorum filios
& descendenteribus. Et si ab eis vel ipsorum aliquo con
trarium attentatum fuerit, &c. sit ipso iure nullum,
& ipsi iure & facto revertatur ad ipsum dona
torem qui ex tunc eadem bona, res, & iura alteri
ipsorum donatariorum, veleorum filiis & descen
deribus non alienantibus, & non contravenientibus
donauit, &c. Et habeatur pro facta, & perfecta
donatione, adeo quod dicta bona intelligentur sem
per remanere in ipsis donatarioris, & eorum filio
descendenteribus & familiis ipsorum.
fini. Et protestatus est ipse do
natariorum. Adiecto etiam pacti
Octauianus ratificari faceret
seu pacta & conuentiones in
sare fratrem, pro quo ipse stipu
lariorum. Pacto etiam adiec
tum Duodecimum.